

25-013403AST-BORG/04

Dokumentet er signert digitalt av følgende undertegnere:

- ROAR ALEXANDER MIKALSEN, signert 29.03.2025 med ID-Porten: BankID

Det signerte dokumentet inneholder

- En forside med informasjon om signaturene
- Alle originaldokumenter med signaturer på hver side
- Digitale signaturer

Dokumentet er forseglet av Posten Norge

Signeringen er gjort med digital signering levert av Posten Norge AS. Posten garanterer for autentisiteten og forseglingen av dette dokumentet.

Slik ser du at signaturene er gyldig

Hvis du åpner dette dokumentet i Adobe Reader, skal det stå øverst at dokumentet er sertifisert av Posten Norge AS. Dette garanterer at innholdet i dokumentet ikke er endret etter signering.

BORGARTING LAGMANNSRETT

BESLUTNING

Avsagt: 28.03.2025

Saksnr.: 25-013403AST-BORG/04

Dommere:

Lagdommer
Lagdommer
Lagdommer

Halvor Aas
Halvard Leirvik
Ingeborg Kristin Sunde

Siktet	Roar Alexander Mikalsen	Advokat Lars Mathias Undheim
Påtalemyndighet	Hedmark og Oppland Statsadvokatembeter	Statsadvokat Magnus Schartum-Hansen

Ingen begrensninger i adgangen til offentlig gjengivelse

1

Dokumentet er signert digitalt av:

- ROAR ALEXANDER MIKALSEN, 29.03.2025

Forseglet av

Posten Norge

Roar Alexander Mikalsen har erklært anke over Oslo tingretts dom av 5. desember 2024. Anken gjelder bevisbedømmelsen og lovanvendelsen under skyldspørsmålet for samtlige tiltaleposter, straffutmålingen, saksbehandlingen og idømmelse av rettergangsbot.

Lagmannsretten finner det klart at anken ikke vil føre frem, og at den bør nektes fremmet etter straffeprosessloven § 321 andre ledd første punktum.

Bevisbedømmelsen og lovanvendelsen under skyldspørsmålet

Lagmannsretten finner tingrettens bevisbedømmelse og lovanvendelse klart riktig når den fant at siktede skal domfelles for overtredelse av straffeloven § 231 første ledd i samsvar med tiltalen og tilleggstilltalebeslutningen.

Det er ikke bestridt at siktede forsettlig har overtrådt straffeloven § 231 første ledd. Siktedes erkjennelse understøttes av sakens øvrige bevis, se tingrettens dom side 4. Forsvarer har imidlertid anført at siktede må frifinnes fordi straff utgjør et konvensjonsstridig inngrep i EMK artikkel 8.

Til dette bemerker lagmannsretten at betydningen av artikkel 8 allerede er vurdert i HR-2022-731-A avsnitt 28–41, som gjaldt spørsmålet om kriminaliseringen av befatning med narkotika til eget bruk for rusmiddelavhengige er forenlig med retten til privatliv. Høyesterett tok ikke stilling til om det forelå et inngrep i tiltaltes rett til privatliv, men kom til at inngrepet under enhver omstendighet kunne rettferdiggjøres etter artikkel 8 nr. 2. Domfeltes klage til EMD ble avvist som «manifestly ill-founded» ved enedommeravgjørelse 29. september 2022.

Lagmannsretten kan ikke se at forsvarer har pekt på noe som tilsier at dette ikke lenger er gjeldende rett. Høyesteretts vurdering tok høyde for at det kunne foreligge et inngrep, men at dette uansett var forholdsmessig. Det foreligger klart ikke en europeisk konsensus om avkriminalisering, slik forsvarer anfører i støtteskrivet. Under enhver omstendighet kan ikke lagmannsretten se at foreliggende sak aktualiserer en eventuell menneskerettslig skranke. Det er ikke gjort gjeldende at siktede er rusavhengig, og tiltalen gjelder heller ikke narkotika til eget bruk. Lagmannsretten finner det klart at EMK artikkel 8 ikke er til hinder for straff i et slikt tilfelle.

Saksbehandlingen

På denne bakgrunnen finner lagmannsretten det klart at tingretten har gitt en tilstrekkelig begrunnelse for sitt resultat, jf. straffeprosessloven § 40. Domstolene skal ta stilling til gjeldende rett, ikke generell narkotikapolitikk. Av samme grunn kan lagmannsretten heller ikke se at det utgjør en saksbehandlingsfeil at siktede ble nektet å føre Riksadvokaten og dokumentarfilmer om ruspolitikk som bevis, samt at forsvarer måtte begrense sin

prosedyre om EMD-dommer avsagt før HR-2022-731-A. Retten har plikt til å påse at forhandlingene gjennomføres konsentrert og forsvarlig, jf. straffeprosessloven § 278 a, herunder motvirke forhandlinger om spørsmål som er uten betydning for avgjørelsen, eller som er tilstrekkelig drøftet. Lagmannsretten viser ellers til begrunnelsen i tingrettens kjennelse 20. november 2024, som er dekkende også for lagmannsrettens syn.

Når det gjelder anførselen om inhabilitet, bemerker lagmannsretten at det klare utgangspunktet er at dommerens fortløpende befatning med saken, herunder det å treffe avgjørelser om saksbehandlingen, ikke er grunnlag for inhabilitet. Dette gjelder selv om dommeren under saksforberedelsen har vurdert eller uttalt seg om spørsmål som er tema for hovedforhandlingen, jf. HR-2023-1082-A, HR-2020-196-U, HR-2017-1476-U og Rt-2012-871. Lagmannsretten kan ikke se at det i kjennelsen er tatt et forhåndsstandpunkt som kan begrunne et unntak fra dette klare utgangspunktet. Begrunnelsen knyttet seg til relevansen av de konkrete bevisene. Dommeren tok ikke standpunkt til det menneskerettslige spørsmålet, men fremholdt at dette kunne belyses gjennom siktedes forklaring og forsvarers prosedyre. Det kan heller ikke begrunne inhabilitet at siktede er misfornøyd med administrators prosessledelse under hovedforhandlingen.

Reaksjonsfastsettelsen

Siktede ble i tingretten dømt til 120 dagers ubetinget fengsel. Forsvarer har ikke hatt innvendinger til fengselsstraffens lengde, men har gjort gjeldende at det burde ha blitt idømt samfunnsstraff. Lagmannsretten er ikke enig i dette.

Allmennpreventive hensyn trekker klart i retning av at det må reageres med ubetinget fengsel ved bevisste og planmessige overtredelser av denne karakter. Særlig åpningen av en cannabiscafé viser en klar mangel på respekt for den gjeldende narkotikalovgivningen. Lagmannsretten bemerker at siktede hadde flere alternative ytringsmåter tilgjengelig for å fremme sitt syn.

Lagmannsretten er enig med tingretten i at hensynet til siktedes barn ikke kan begrunne bruk av samfunnsstraff opp mot de sterke allmennpreventive hensynene som gjør seg gjeldende. Det er ikke gjort gjeldende at barnet har spesielle omsorgsbehov, eller at siktede ikke har familie som kan ta seg av barnet, sml. HR-2019-1236-A.

Rettergangsbet

Avgjørelsen om rettergangsbet skulle blitt avgjort som en del av dommen som avsluttet saken, og ikke som en egen kjennelse, jf. domstoloven § 214 første ledd andre punktum første alternativ. Det får ikke betydning for lagmannsrettens behandling at tingretten har brukt feil betegnelse på sin avgjørelse. Ved anke følges reglene for den avgjørelsestype

som retten skulle ha brukt, jf. Erik Keiserud mfl., Straffeprosessloven. Lovkommentar, § 30 note 8, Juridika.

Etter straffeprosessloven § 321 første ledd kan anke til lagmannsretten om forhold hvor påtalemyndigheten ikke har påstått og det ikke er idømt annen reaksjon enn bot, inndragning eller tap av retten til å føre motorvogn mv., ikke fremmes uten samtykke. Etter lagmannsrettens syn må denne bestemmelsen også gjelde for rettergangsbot, selv om slik straff ilegges av retten av eget tiltak og det dermed ikke foreligger noen påstand fra påtalemyndigheten. Bestemmelsens formål – å begrense ankeadgangen for de minst alvorlige lovbruddene – gjør seg gjeldende med lik styrke ved rettergangsstraff etter domstoloven § 198, som kun åpner for bot. En slik forståelse er også lagt til grunn i Anders Bøhn, Domstoloven. Lovkommentar, § 217 note 2, Juridika:

Dette innebærer at hvis avgjørelsen om bot er tatt ved kjennelse, jf. § 214 første ledd, skal anken i lagmannsretten behandles etter reglene om anke over kjennelser og beslutninger, jf. straffeprosessloven kapittel 26, altså som hovedregel skriftlig. Er avgjørelsen derimot tatt i den dommen som avslutter saken, jf. § 214 første ledd andre punktum første alternativ, følger det av lovendringen at anken må behandles etter kapittel 23 om anke over dommer, altså med ankeforhandling på vanlig måte. En behandling av anken i lagmannsretten krever dermed samtykke etter straffeprosessloven § 321 første ledd, og hvis samtykke gis, må retten settes med meddommere hvis anken gjelder bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet, jf. § 332 første ledd første punktum.

Lagmannsretten kan ikke se at det foreligger særlige grunner som taler for at det gis samtykke til fremme av anken. Saken utgjør ikke noe grensetilfelle for når det kan idømmes rettergangsbot.

Beslutningen er enstemmig.

SLUTNING

Anken over bevisbedømmelsen og lovanvendelsen under skyldspørsmålet, straffutmålingen og saksbehandlingen nektes fremmet.

Det gis ikke samtykke til fremme av anken over idømmelse av rettergangsbot.

Halvor Aas

Halvard Leirvik

Ingeborg Kristin Sunde

Dokument i samsvar med undertegnet original
Ann-Cecilie Lønnhaug Mathiesen, signert elektronisk

Roar Alexander Mikalsen
Sendt via Postens signeringsløsninger

Deres referanse

Vår referanse
25-013403AST-BORG/04

Dato
28.03.2025

Underretning om at anke nektes fremmet Hedmark og Oppland Statsadvokatembeter mot Roar Alexander Mikalsen

Lagmannsretten har den 28.03.2025 besluttet anken nektet fremmet. Kopi av beslutningen vedlegges.

En nektelse kan ankes til Høyesteretts ankeutvalg, men bare dersom du mener det er begått en feil ved lagmannsrettens saksbehandling. En eventuell anke må avgis skriftlig til lagmannsretten eller muntlig ved frammøte på lagmannsrettens kontor innen to uker fra du mottok dette brevet.

Kopi av dette brevet er sendt påtalemyndigheten og forsvarer.

Borgarting lagmannsrett

Ann-Cecilie Lønnhaug Mathisen
førstekonsulent

Postadresse
Postboks 2107 Vika, 0125 Oslo

Sentralbord
21 55 80 00

Saksbehandler
Ann-Cecilie Lønnhaug
Mathisen

Bankgiro

Organisasjonsnummer
926721356

Kontoradresse
Keysers gate 13, 0165 Oslo

Telefaks

Telefon

6

Ekspedisjonstid
0800-1545 (1500)

Internett/E-post
<http://domstol.no/borgarting>
borgpost@domstol.no

Dokumentet er signert digitalt av:

- ROAR ALEXANDER MIKALSEN, 29.03.2025

Forseglet av

Posten Norge

Dokumentsamling i sak 25-013403AST-BORG/04

14 BORG Beslutning - Anken nektes fremmet 2025-03-28.....	1
16 BORG Melding - Anken nektes fremmet 2025-03-28.....	6

